

Psalmul 42

Titlul Psalmului

Psalmul este o *învățătură*, și din cauza multiplelor experiențe, pe care le exprimă, el este în mod deosebit potrivit pentru *învățătura* acelora, care trebuie, tot așa ca și autorul acestui Psalm, să umble pe cărarea abruptă și plină cu spini care duce spre cer. El ne folosește permanent pentru îmbărbătare, ascultând experiențele unui rob al lui Dumnezeu, care a trecut prin multe neazuri și care a avut parte de mult har.

Fiii lui Core au fost păstrați în viață, când tatăl lor și întreaga lui ceată, împreună cu copiii aliaților lor, au fost înghițiți de vii de pământ (Numeri 16; 26, 11). Harul suveran al lui Dumnezeu i-a cruțat – nu știm de ce. Cu plăcere vrem să presupunem, că după această salvare unică în felul ei, ei au fost așa de umpluți de mulțumire, că de aci înainte s-au dedicat glorificării Dumnezeului harului prin muzică, ca prin aceasta, viața lor păstrată în chip minunat să slujească în mod deosebit spre proslăvirea lui Dumnezeu. În orice caz, noi, cei care, ca și ei, numai prin bunăvoința dragostei Domnului am fost salvați de coborârea în iad, ne putem uni din toată inima în cântarea acestui Psalm, așa cum o putem face cu toate cântările, care înalță pe Dumnezeul nostru și care dau expresie la dorința inimii noastre după părtașia intimă cu El. Vrea titlul să spună că autorul Psalmului este un membru al familiei lui Core, sau că această cântare este dată fiilor lui Core pentru a fi cântată în serviciile divine? Noi presupunem că este vorba de al doilea caz.¹

Conținutul Psalmului

Psalmul este revărsarea inimii unui om care din depărtare suspină după Casa scumpă a Dumnezeului său și după serviciile divine frumoase închinat Domnului său; totodată auzim în el vocea unui credincios luminat de Duhul Sfânt, care, fiind adânc zdrobit, dorește să simtă din nou apropierea lui Dumnezeu, luptă cu îndoiala și teama, dar prin puterea credinței în Dumnezeul viu nu se dă bătut. Nu sunt puțini copiii lui Dumnezeu care au traversat prin acele ape adânci, care sunt prezentate așa de plastic în această cântare. Se pare că fuga lui David dinaintea lui Absalom a fost prilejul compunerii acestui Psalm.

Împărțirea Psalmului

După construcția sa, Psalmul se compune din două părți: versetele 1-5 și versetele 6-11, care se termină cu același verset.

Comentariul Psalmului

1. Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe tine Dumnezeule!
2. Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?
3. Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte, când mi se zice fără încetare: „Unde este Dumnezeul tău?”
4. Mi-aduc aminte, și-mi vărs tot focul inimii în mine, când mă gândesc cum mergeam înconjurat de mulțime, și cum înaintam în fruntea ei spre Casa lui Dumnezeu, în mijlocul strigătelor de bucurie și mulțumire ale unei mulțimi în sărbătoare.
5. Pentru ce te mârșești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.

¹ Titlul arată foarte clar că autorul Psalmului sunt fiii lui Core, ceea ce ar putea totodată să însemne că Psalmul a fost preluat dintr-o carte de cântări numită după numele fiilor lui Core, așa cum noi am spune că o cântare aparține cărții de cântări a Adunării fraților. Delitzsch își explică amprenta davidiană a Psalmului prin influența spiritului davidian asupra autorului, care a luat cunoștință de fuga împăratului dinaintea lui Absalom.

1. Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe tine Dumnezeu!

Așa cum cerbul istovit de seceta lungă dorește cu ardoare după izvorul înviorător, tot așa dorește sufletul meu însetat, obosit de moarte, după Tine, Dumnezeu meu. Autorul Psalmului era departe de frumoasele servicii divine din Templul Domnului, și aceasta era ceea ce îi producea aceste chinuri mari ale sufletului. El nu căuta comoditate, și tot așa de puțin căuta onoare; savurarea părtașiei cu Dumnezeu, aceasta era prima și cea mai mare nevoie a inimii lui. Trăirea împreună într-o prietenie plăcută cu Dumnezeu nu era pentru el numai desfătarea prețioasă, ci o necesitate absolută, întocmai ca apa pentru cerb. Așa cum un pelerin prin pustie, epuizat de arșița soarelui, care nu mai are niciun strop de apă în burduful lui și găsește izvorul secăt, știe un singur lucru: trebuie să bea, altfel voi muri, - tot așa Psalmistul trebuie să aibă pe Dumnezeul său, sau va muri. *Sufletul* lui era umplut de o dorință avidă după apropierea lui Dumnezeu. Dă-i pe Dumnezeul lui, și va fi foarte satisfăcut, așa cum cerbul își potolește setea chinuitoare în izvorul limpede și acum are tot ce dorește; dar, refuză-i împlinirea acestei dorințe, inima lui va zvâcni, pieptul îi va gâfâi, tot corpul va tremura, ca la omul care ia o gură de aer, sau este epuizat după o alergare lungă. Iubite cititor, cunoști tu din experiență, ce spune autorul Psalmului aici? Ai simțit această durere amară? Este o amărăciune dulce. Cel mai bine este să trăiești în lumina dragostei lui Dumnezeu; pe locul doi al binelui este să fi nefericit, până când ni se oferă acest har, și după aceea să dorești în fiecare ceas după el. Am spus, în fiecare ceas? Nu, setea nu va înceta și nu se poate uita, și tot așa va fi dorința permanentă după Dumnezeu. Dacă pentru noi este așa de natural, să dorim după Dumnezeu, cum dorește cerbul după apă, atunci starea sufletului nostru este bună, oricât de chinuitor ar fi sentimentul acestui dor. Putem învăța din versetul acesta, că putem face uz de ardoarea dorinței noastre înaintea lui Dumnezeu, și aceasta cu atât mai mult, cu cât Dumnezeu a dat făgăduințe deosebite acelor care Îl caută din toată inima.

2. Sufletul meu: întreaga mea ființă, eul meu cel mai lăuntric însetează. Aceasta este mai mult decât foamea. Foamea se poate potoli, dar suferința din cauza setei este îngrozitoare; ea nu se poate potoli cu nimic și duce în mod inevitabil curând la moarte. Ah, dacă noi toți am avea această dorință avidă după binele suprem; căci aceasta este un semn neîndoielnic al stării de har. *După Dumnezeu.* El nu dorește numai după Templu și altar, ci după părtașia cu Dumnezeu însuși. Numai oamenii duhovnicești pot să simtă împreună cu psalmistul această sete. *După Dumnezeul cel viu.* Deoarece Dumnezeu este Cel viu și ne dă apa vie, de aceea dorim după El. Un Dumnezeu mort este o batjocură, un monstru, pe care îl detestăm; dar Cel ce trăiește veșnic, Izvorul nesecat al vieții și luminii, El este dorința aprinsă a inimii noastre. Ce sunt aurul, onoarea și plăcerile lumești, decât numai idoli morți? O, dacă niciodată nu am tânji după ei! *Când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?* Cine iubește pe Domnul, are plăcere și de Adunările în care Numele Lui este adorat. Toate pretențiile la evlavie nu sunt nimic, dacă mijloacele exterioare ale harului nu au nicio putere de atracție pentru noi. David nu s-a simțit niciunde acasă, ca în Casa lui Dumnezeu; el nu s-a mulțumit cu simpla închinare în casă sau în cămăruță; el nu a părăsit adunările celor sfinți, așa cum au unii obicei. Privește cât de viu privește el întrebarea, dacă va avea prilejul să fie unit în curând cu mulțimea în sărbătoare din Casa lui Dumnezeu, și cât de des prezintă el această dorință a sa! El dorește cu ardoare după Dumnezeul său, Dumnezeul legământului, după Cel vrednic de laudă, ca floarea ofilită după rouă, ca porumbița singuratică după partenerul ei. Ar fi bine dacă noi toți am privi întrunirile noastre la serviciile divine ca *înfățișare înaintea lui Dumnezeu*; căci atunci ar fi un semn sigur, că stăm în har, dacă noi avem plăcere de ele. Dar cât de mulți sunt, care vin numai ca să se arate înaintea predicatorului sau înaintea semenilor lor, și consideră aceasta ca fiind suficient!

3. Cu lacrimi mă hrănesc zi și noapte. Aceasta este o hrană sărată, dar ea este sănătoasă pentru suflet. Cine are parte de lacrimi, de lacrimi care curg neîncetat în șiroaie, care umplu paharul și farfuria, acela se află cu adevărat într-o situație grea. Așa cum cerbului aflat în nevoie îi stau lacrimile în ochi, tot așa strălucea umezeala sărată din ochii lui David. Orice poftă de mâncare i-a

pierit; el nu numai că și-a mâncat pâinea cu lacrimi, ci lacrimile erau singura lui mâncare, nu dorea altă mâncare. Probabil că a fost bine pentru el, că inima lui a putut să-și deschidă ventilele de siguranță; există un necaz la care nu curg lacrimi, care este mult mai îngrozitor decât dacă te-ai scâlda în râuri de lacrimi. Deoarece psalmistul a fost așa de mișcat, că Dumnezeu lui era batjocorit, lacrimile lui erau apă sfințită, picături sfinte, pe care Domnul le strângea în burduful de lacrimi al Său (Psalmul 56, 9). *Când mi se zice fără încetare: „Unde este Dumnezeul tău?”* Întepături groaznice sunt armele sufletelor lașe. Ei trebuiau să-l lase singur cu suferința lui, pe cel adânc întristat; el nu putea să plângă mai mult decât plângea. Era un *opus supererogationis* (o lucrare în plus) a răutății, o încercare de a stoarce mai multe lacrimi dintr-o inimă, din care curgeau deja râuri de lacrimi. Observați cum îl batjocoreau fără întrerupere și cât de bine au știut să-l lovească în locul cel mai sensibil. La rănit până la măduvă, văzând cum credincioșia Dumnezeului său era atacată. Mai bine ar fi fost să-i găurească ochii cu acul, decât să arunce batjocuri asupra Dumnezeului său. Așa a batjocorit Șimei pe David, când acesta a trebuit să fugă dinaintea lui Absalom. El a zis fără șovăire, că David este un om al sângelui și Dumnezeu îl pedepsește pentru că el a subjugat pe Saul și casa lui; dorința era tatăl gândului. Cei păcătoși știu că pentru noi nu poate exista nimic mai rău, decât să pierdem favoarea lui Dumnezeu; ei îndreaptă răutatea lor diabolică, ca să explice, că într-adevăr așa este. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, este o minciună; căci Dumnezeul nostru este în cer, și El este totodată și în cuptorul de foc cu copiii Săi (Daniel 3).

4. Mi-aduc aminte, și-mi vărs tot focul inimii în mine. Deoarece s-a gândit la durerea inimii lui, inima lui s-a topit ca apa și s-a vărsat în interiorul lui. Dumnezeul lui era ascuns de el, și dușmanii se dezlănțuiau; - o astfel de durere dublă era în stare să ducă la deznădejde și pe cea mai vitează inimă. Dar de ce să te predai unor astfel de gânduri întunecate, căci ele nu aduc niciun folos? Este absolut fără valoare să-ți îndrepti sufletul pur și simplu spre tine însuși, să-l golești de sine însuși în sine însuși; este mult mai bine să-ți verși inima înaintea Domnului! Mai degrabă ar putea un întemnițat prin munca lui grea să ajungă în cer, decât ca noi să fim aduși mai aproape de mângâiere, bătându-ne capul cu durerea noastră. *Când mă gândesc cum mergeam înconjurat de mulțime, și cum înaintam în fruntea ei spre Casa lui Dumnezeu, în mulțimea strigătelor de bucurie și mulțumire ale unei mulțimi în sărbătoare.* Ah, cât de prețios a fost, că el putea să meargă la Casa lui Dumnezeu în fruntea unei mulțimi în sărbătoare! Numărul mare de adoratori ai Domnului i-a mărit foarte mult bucuria, și părtașia oamenilor evlavioși era o plăcere pentru el. Într-o procesiune de sărbătoare, cu pași încetiși și apoi sărind și dansând, cuprins fiind de o bucurie sfântă, cu instrumente și cântec, așa mergea el spre Sion împreună cu poporul ales al Domnului, spre cortul sfânt, locuința păcii și sfințeniei. Acum, când era departe de Locul sfânt și lipsit de orice părtașie divină, omul lui Dumnezeu cheamă în amintire orele sfinte și se hrănește cu plăcerea dulce-amăruie a detaliilor acelor pelerinaje binecuvântate. Zgomotul puternic al mulțimii în sărbătoare, sunetele de bucurie ale trompetelor și corurile cântăreților îi răsună în urechi, el vede înaintea ochilor săi dansurile sfinte. O astfel de zi de bucurie a fost, de exemplu, ziua când David a adus chivotul legământului în cortul nou construit în Sion și semințiile lui Israel s-au adunat cu grămada, ca pentru o mare sărbătoare națională. Cât de cu totul altfel este acum totul! În loc să fie în Sion, este în pustie; în loc de preoți în haine albe, este înconjurat de războinici cu armuri de fier; în locul cântecelor de laudă, în urechile lui răsună batjocurile; în loc să cânte Aleluia, trebuie să plângă; în loc să se bucure în Dumnezeu său, este întristat, că Domnul este așa departe de el! Într-o țară străină, întunecată, înconjurați de slujbe idolatre, am simțit și noi același dor de casă după Casa Domnului, descris aici, și am strigat: O, Sion, tu, Adunarea Dumnezeului cel sfânt, mama mea, patria mea, când te voi revedea, când voi auzi iarăși psalmi și rugăciunile tale sfinte, și voi privi pe Domnul în mijlocul poporului Său! *Cântecel*e pelerinilor veniți la sărbătoare par să fi rămas foarte plăcut întipărite în amintirea poetului Psalmului, și fără îndoială cântarea este partea cea mai sublimă a slujbei divine și ea se apropie cel mai mult de adorarea care va avea loc în cer. Ce dezonorare este, să înlocuiești cântarea întregii Adunări lucrată de

Duhul, cu efectele teatrale minore ale unui cvartet care cântă pentru bani, cu producțiile artistice ale unui cor, sau cu simpla fanfaronadă a unor cavaluri și foale neînsuflețite! Am putea tot așa de bine să punem mașinile să se roage, și cu ele să lăudăm pe Dumnezeu.

5. Pentru ce te mâhnești, suflete? Poetul Psalmului se adresează lui însuși, ca și cum ar fi o personalitate dublă. Credința lui încearcă să învingă teama sa, nădejdea lui încearcă prin dovezi să-l convingă în grijile lui. Aceste nevoi prezente, vor dura ele totdeauna? Este culmea bucuriei dușmanilor mai mult decât pălăvrăgeala deșartă? Sau, este lipsa mea de la sărbătorile sfinte o exilare pe toată viața? Pentru ce această mare descurajare, această deznădejde lașă, această tristețe lipsită de credință? Așa cum bătrânul John Trapp (1669) spune: David îl zguduie pe David, muștrându-l în întristarea lui întunecată, și în privința aceasta este un model pentru toți care sunt aproape de descurajare. Cercetarea cauzei întristării noastre este deseori cel mai bun medicament împotriva întristării. Necunoașterea de sine și neînțelegerea propriei persoane nu este o nenorocire minoră. Ceața neștiinței mărește cauzele spaimei noastre; când privirea este clară, monstruoșitatea se reduce la un mărunțiș neînsemnat. *Și gemi înăuntrul meu.* De ce mi-a dispărut liniștea? Dacă nu pot participa la sărbătoarea de odihnă împreună cu marea adunare, pentru ce să nu fie în sufletul meu odihnă? De ce sunt tulburat, ca o mare agitată de furtună, și pentru ce urlă gândurile în mine, ca o mulțime de popor răsculat? Oricât de tristă ar fi starea mea, ea nu mă îndreptățește să mă predau deznădejdii fără nici un fel de opoziție. Sus, inima mea! La ce folosește tristețea? Fii bărbat și vei fi ridicat din marea ta doborâre și de la neliniștea chinuitoare vei veni la pacea liniștită. *Nădăjduiește în Dumnezeu!* Dacă din vasul Pandorei se varsă un rău după altul, speranța rămâne aceeași. Dumnezeu nu se schimbă, de aceea harul Lui este fundamentul speranței care nu se schimbă. Dacă aici jos totul este întunecat, ziua se va ivi totuși, și între timp stelele strălucesc pe cerul nopții. Lampa speranței nu este dependentă de faptul că voi îi dați untdelemn din afară; lumina ei este întreținută de cercetările lăuntrice ale harului lui Dumnezeu, care înviorează mereu curajul. *Căci iarăși Îl voi lăuda (sau: mulțumi).* Suspinele mele vor face loc cântărilor de bucurie, plângerile mele se vor transforma în cântări de biruință. Dacă pe moment îmi lipsește simțământul dulce al dragostei lui Dumnezeu, prin aceasta n-am pierdut dragostea lui Dumnezeu; podoaba prețioasă există și este a mea, chiar dacă nu strălucește pe pieptul meu. Speranța știe care este posesiunea ei întărită prin documente, chiar dacă ea nu poate citi clar certificatul. Ea așteaptă liniștit și cu încredere deplină ceea ce i-a fost promis, chiar dacă pe moment soarta stă cu mâinile goale înaintea ei. *El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.* (textual: pentru mântuirea feței Sale, sau: că El îmi ajută cu fața Sa). Tot ajutorul, toată mântuirea, ne vine de la Fața divină îndreptată în har spre noi; de aceea speranța și dorințele cântărețului Psalmului se îndreaptă spre El. Prin credință, el este sigur că Domnul va face ca Fața Lui să strălucească peste el. Și prin aceasta orice necaz va înceta; aceasta, și nimic altceva, va înviora curajul lui decăzut, va face de rușine pe dușmanii săi care îl batjocoresc și îi va reda toată bucuria acelor zile sfinte și fericite, care sunt de neșters întipărite în amintirea lui. Asemenea cântării de laudă a lui Pavel și Sila (Faptele Apostolilor 16, 25), versetul acesta rupe lanțuri de fier și sfărâmă ușile din față ale închisorii. Cine poate să aibe o vorbire așa de eroică în orele de necaz, acela are biruința asigurată. În grădina speranței cresc laurii biruinței viitoare, trandafirii bucuriei care se ivește, crinii păcii care se apropie.

6. *Îmi este mâhnit sufletul în mine, Dumnezeule; de aceea la Tine mă gândesc, din țara Iordanului, din Hermon, și din muntele Mițear.*

7. *Un val cheamă un alt val, la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste mine.*

8. *Ziua Domnul îmi dădea îndurarea Lui, iar noaptea, cântam laudele Lui, și înălțam o rugăciune Dumnezeului vieții mele.*

9. *De aceea, zic lui Dumnezeu, Stânca mea: „Pentru ce mă uiți? Pentru ce trebuie să umblu plin de întristare, sub apăsarea vrăjmașului?”*

10. Parcă mi se sfărâmă oasele cu sabia când mă batjocoresc vrăjmașii mei, și-mi zic neîncetat: „Unde este Dumnezeuul tău?”

11. Pentru ce te mârșești, suflete, și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeuul meu.

6. *Îmi este mâhnit sufletul în mine, Dumnezeule.* Cântarea se înalță din nou cu tonuri scăzute. O finală așa de plăcută este de valoare, că psalmistul începe din nou. Descurajarea cântărețului nu a luat sfârșit și accesele de deznădejde revin; curaj, el vrea să mai ia încă o dată harfa și să-i probeze puterea la sine însuși, așa cum în tinerețea lui i-a văzut influența asupra lui Saul, când acel duh rău venea peste el. În a doua parte a Psalmului, cântarea începe cu Dumnezeu; observăm și o oarecare liniște la cântăreț. Dorința lui nu mai este prezentată așa de audibil și vizibil, ca în versetul 2, necazul lui s-a retras în liniștea inimii. Sufletul lui este *mâhnit în el* – și este adevărat, nu este de mirare, atâta timp cât gândurile lui se îndreaptă spre interior, și nu spre înainte. Dacă am fi dependenți de noi înșine, ca mângâierea s-o scoatem din noi, atunci vom avea parte de puțină răbdare! Întocmirea gândurilor oscilante ale inimii noastre nu ne oferă o bază solidă pe care să ne putem sprijini. Este bine, dacă spunem Domnului, care este situația inimii noastre, și cu cât această mărturisire este mai simplă, cu atât David se aseamănă mai mult cu un copil bolnav care vorbește cu mama sa, și noi ar trebui să învățăm din aceasta. *De aceea la Tine mă gândesc.* Ferice de noi, dacă ne vom găsi refugiu la Dumnezeuul nostru. Acolo este terra firma. Acesta este necazul binecuvântat, care ne face să ne căutăm refugiu pe o stâncă așa de sigură, cum ești Tu, Doamne! În ceea ce privește înțelesul cuvintelor următoare, comentatorii sunt de păreri diferite. Dacă preluăm *traducerea lui Băthgen: De aceea la Tine mă gândesc, departe de țara Iordanului, a Hermonului, și a muntelui Mițear.* Vrea poetul prin aceasta să descrie țara Canaan, din care a fost alungat? Cheamă el în amintire timpurile fericite, pe când avea părtășie scumpă cu Dumnezeu pe râurile și pe munții țării sfinte, și în mod deosebit pe „muntele mic”, pe Sion, unde dragostea lui Dumnezeu i s-a descoperit în chipul cel mai minunat? Facem bine, dacă păstrăm în amintire ocaziile deosebite, când am fost învredniciți de Domnul să avem parte de părtășie deosebită; vom avea curând nevoie de astfel de amintiri, în timpurile când Domnul ne va duce în pustie și inima noastră va fi bolnavă de necaz. Bunătatea lui Dumnezeu, de care am avut parte în trecut, a fost o învioreare mare pentru unele suflete zdrobite; asemenea unei suflări line, aducerea aminte de acestea a aprins într-o flacără luminoasă fitilul care se stinge, și a îndreptat și legat trestia frântă. O, tu vale Acor (valea necazului), cum aș putea să te uit? Tu ai devenit pentru mine o poartă de speranță (Osea 2, 15). O, voi timpuri prețioase, ați dispărut, dar ați lăsat o lumină înapoia voastră, care îmi luminează întunericul de acum!

Dacă traducem: *De aceea la Tine mă gândesc, din țara Iordanului, din Hermon, și din muntele Mițear („muntele mic”).* Se referă poetul la ținutul de răsărit al Iordanului, în care a fost alungat, și el vrea de acolo să se gândească la Domnul?² Vrea să spună prin aceasta, că, uitând timpul și locul, el privește Iordanul tot așa de binecuvântat ca și izvoarele Siloamului, Hermonul tot așa de sfânt ca și Sionul, și chiar și acea movilă neînsemnată Mizear este tot așa de minunată, ca și munții din jurul Ierusalimului? Ferice de cel ce poate să cânte: Acolo unde Îl am pe El, acolo este patria mea.

7. *Un val cheamă un alt val, la vuietul căderii apelor Tale.* Este ca și cum comportarea Ta aspră față de mine agită întreaga natură împotriva mea, ca să mă atace. Apele cerului, pământului și apele subterane se cheamă unele pe altele și se provoacă unele pe altele la o conspirație îngrozitoare, ca să-mi ia liniștea. Așa cum la o trombă de apă, apele de sus și de jos își dau mâna, așa se părea poetului, că cerul cu pământul se unesc, ca să descarce vijelia asupra lui. Suferințele lui erau o permanentă durere copleșitoare. Un val venea după un alt val, zgomotul valului care se

² Considerăm că aceasta este traducerea și interpretarea corectă. Căci propoziția următoare a lui Spurgeon trece cu vederea faptul că poetul aici, ca și în tot restul Psalmului, se plânge de îndepărtarea lui de Sion, gândurile lui sunt la Domnul, El este dorința lui.

spârgea era urmat de un alt val. Durerile trupului dădeau naștere la teamă în suflet, în inima lui se furișau șoapte fanatice, care erau în concordanță cu presimțirile lui suspicioase, iar bubuiturile de trăsnet ale necazurilor venite din exterior constituiau însoțitorii îngrozitori ai oftatului izvorât din frica lăuntrică. Era ca și cum sufletul lui trebuia să piară în acest potop de necaz, peste ale cărui valuri pășea ca un stâlp de apă providența divină, a cărei majestate înfiorătoare îl umplea de frică și groază. Celui încercat așa de greu i se părea că este ca o barcă singuratică în largul mării, în jurul căreia se dezlănțuie furia furtunii, sau ca un naufragiat, mânat încoace și încolo, agățat de catargul sfărâmat și care așteaptă să fie înghițit în orice moment de valurile furioase. *Toate talazurile și valurile Tale trec peste mine.* Poetul Psalmului vrea să spună, că toate necazurile, care pot exista, s-au năpustit deodată asupra lui. Dar aceasta era o exagerare a imaginației lui suprasolicitate; căci toate talazurile și valurile lui Dumnezeu nu au venit niciodată asupra unui om, în afară de Mântuitorul nostru. Există adâncimi ale suferinței, pe care Domnul în dragostea Lui nu le lasă să fie cunoscute de copiii Lui. Este normal ca o inimă greu încercată, să prezinte durerea ei în culori cât se poate de întunecate; este bine, că după aceea se constată, că Domnul în harul Său, nu a acționat așa cum ne-am temut noi. Dar starea psalmistului era tristă. El era în continuare singur în valuri; valurile atlantice se succed fără întrerupere peste capul lui; tromba de apă se apropie tot mai mult; oceanul întreg este agitat împotriva lui, el luptându-se cu greutate împotriva valurilor învolburate. Nu sunt puțini aceia, care au dreptul la cer, și care pot să-și imagineze viu ce spune psalmistul aici, deoarece și ei au trecut prin astfel de situații. Despre acest fel de experiențe adânci nu știu aceia care sunt încă copii din punct de vedere spiritual; dar ele sunt foarte cunoscute creștinilor maturi, care sunt obișnuiți cu apele adânci ale necazului. Pentru aceștia este o mângâiere, să li se aducă aminte, că Domnul este Stăpânul valurilor și talazurilor: talazurile *Tale*, valurile *Tale*, spune David. Fiecare în parte este trimis de Dumnezeu, El le conduce pe toate, și ele trebuie să asculte de planurile Lui. Așa poți să-ți liniștești și tu inima, copil al lui Dumnezeu!

8. Ziua Domnul îmi dădea îndurarea Lui. Nu este fără roadă, să te gândești la Domnul, așa cum a făcut psalmistul începând cu versetul 6; vedem aceasta în versetul acesta din vorbirea mângâietoare a credinței. Poate să vină orice, va fi întotdeauna un tainic ceva, care va îndulci tot ce este amar. *Harul* lui Dumnezeu este un loc sigur de salvare, care ne ține deasupra apelor pe marea furtunoasă. Lumina zilei se poate transforma oricând în întunericul ciudat al miezului de noapte; dar dragostea lui Dumnezeu, care din veșnicie a fost hotărâtă să fie partea veșnică a celor aleși, nu va lipsi nici măcar o oră pentru aceștia, ea este dreptul lor de neclintit. Niciodată nu va începe o zi pentru un moștenitor al harului, în care el să fie părăsit de Dumnezeu. Domnul guvernează, și ca Stăpân trimite, cu desăvârșirea puterii Sale, harul pentru aleșii Lui. *Iar noaptea.* Ambele jumătăți ale zilei sunt luminate de dragostea deosebită a lui Dumnezeu, și nici o furtună a necazurilor nu va putea să întunece această lumină. Dumnezeul nostru este atât Dumnezeul nopții noastre, cât și al zilei noastre; nimeni nu va găsi vreodată pe Israelul lui Dumnezeu nesupravegheat, la orice oră ar veni. *Cântam* laudele Lui. Cântările de mulțumire pentru harul primit fac întunericul nopții să devină luminos. Necazul ar putea să ne stingă lumânarea; dar dacă el nu poate face să amuțească cântarea noastră, lumina va lumina în curând. *Și înălțam o rugăciune Dumnezeului vieții mele.* Rugăciunea și mulțumirea merg mână în mână. Dumnezeul cel viu este Dumnezeul vieții noastre; de la El am primit viața, în părtășia cu El o trăim în rugăciune și cântare de laudă, Lui i-o închinăm, și în El își va găsi cândva desăvârșirea. Fiind siguri, că atât suspinele noastre cât și cântările noastre de laudă pătrund la Dumnezeul nostru mare, în cea mai tristă situație avem motiv să sperăm.

9. De aceea, zic lui Dumnezeu, Stânca mea: „Pentru ce mă uiți?” Este permis credinței să ceară de la Dumnezeu explicații cu privire la cauzele dizgrației în care se află; da, îi este permis chiar, într-un anumit sens, să-și revendice dreptul înaintea lui Dumnezeu, și anume, să-I aducă aminte de făgăduințele Lui și de ce, după cât se pare, nu le împlinește. Dacă căutăm cu adevărat refugiu

la Domnul și nu găsim, atunci este timpul să întrebăm: De ce este așa? Dar nu trebuie să părăsim din cauza aceasta locul nostru; cu toate acestea, Domnul trebuie să rămână stânca noastră: stânca mea. Noi trebuie să ne legăm de El, El fiind singura noastră nădejde, și niciodată să nu renunțăm la ce este al nostru din partea Lui. *Pentru ce trebuie să umblu plin de întristare, sub apăsarea vrăjmașului?* El, Cel care S-a lăsat întrebat de prietenul Său Avraam (Geneza 18, 23 și versetele următoarele), ne permite și nouă să-I aducem întrebările inimii noastre înfricoșate, ca să aflăm motivul severității Lui față de noi. Cu siguranță nu-I face plăcere să vadă fața robului Său acoperită cu lacrimi și desfigurată; nu-i face nicio satisfacție asprimea cu care se poartă dușmanii față de el. Este imposibil ca tirania, cu care satana îi chinuie, să-I facă plăcere. De ce dă El, pe cei ce sunt ai Lui, să fie batjocoriți de împotrivorii lor? Cum poate Dumnezeu puternic, care stă tare și neclintit ca o *Stâncă*, să fie tot așa de aspru și de neclintit ca o *Stâncă* față de aceia care se încred în El? Astfel de întrebări arzătoare, aduse cu smerenie înaintea Domnului, ușurează deseori sufletul. Dacă știm cauza pentru care avem necaz, atunci suntem pe drumul cel mai bun, să recunoaștem, cum putem scăpa de suferință, sau cel puțin, cum o putem suporta. Lipsa de cumpănire atentă ne face ca deseori să vedem nenorocirea mult mai neagră și mai lipsită de speranță, decât este în realitate. Suntem cuprinși de compasiune adâncă, când vedem că unui om trebuie să i se amputeze un mădular, dar dacă știm că operația a fost necesară, ca să-i salveze viața, ne bucurăm la vestea că ea a fost înfăptuită cu succes. Tot așa, necazul îl vom purta mai ușor, dacă știm scopul pentru care Dumnezeu l-a trimis.

10. *Parcă mi se sfărâmă oasele cu sabia când mă batjocoresc dușmanii mei.* Batjocurile crunte pătrund mai adânc decât în carne; poetului psalmului i se pare că dușmanii, prin vorbirea lor batjocoritoare, îl distrug, ca și cum oasele lui ar fi sfărâmate cu lovituri de ciomag. Dacă reproșurile batjocoritoare nu omoară, ele sfărâmă totuși; durerea, pe care ele o provoacă, este asemenea torturii, și astfel de răni se vindecă greu. *Și-mi zic neîncetat: „Unde este Dumnezeul tău?”* Aceasta este lovitura nemiloasă, care se poate da unui copil al lui Dumnezeu, când este atacată atât credințioșia Domnului, cât și caracterul robului Său persecutat. Dușmanii lui David erau așa de răi, că atunci când li s-a oferit ocazia au pus imediat această întrebare, și nu numai o singură dată, ci de mai multe ori, mereu, zi de zi, îndreptată direct asupra lui David. Este adevărat, lătratul neîncetat al câinilor, care erau mereu pe urmele lui, ar fi fost de ajuns să-l facă să-și piardă mințile, și probabil că s-ar fi ajuns așa de departe, dacă nu și-ar fi găsit refugiul în rugăciune și dacă prigoana împotrivorilor lui nu l-ar fi făcut să ceară ajutor de la Dumnezeu.

11. *Pentru ce te mâhnești, suflete, și gemi înăuntrul meu?* Psalmistul a pus din nou înaintea lui tot necazul său, dar nu a găsit niciun motiv, ca să fie așa de *neliniștit*. A privit în față toate temerile lui și le-a găsit că nu sunt de nebiruit, așa cum păreau, căci erau ascunse în întuneric. *Nădăjduiește în Dumnezeu.* Lasă-ți ancora înfiptă în acest teren sigur. Dumnezeu este credincios, El este dragoste, de aceea este loc și teren sigur pentru speranță. *Căci iarăși Îl voi lăuda; El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.* Aceasta este aceeași sentință plină de speranță, ca și cea din versetul 5. Aceasta arată că psalmistul s-a întărit în încrederea credinței lui și este în stare să răspundă cu curaj la întrebarea perfidă „*Unde este Dumnezeul tău?*” Dumnezeu meu este aici, da, El este aici, ca să mă salveze. Nu mă rușinez să-L numesc Dumnezeu *meu*, cu toate împunsăturile voastre și batjocurile voastre, căci El mă va scăpa din mâinile voastre. Așa conduce credința lupta spre victorie. Cea mai întristată față trebuie să devină mult mai senină, când ia pe Dumnezeu pe cuvânt și nădăjduiește în ajutorul Lui.